

mohli tvořit, zamýšlet se, vymýšlet a rozhodovat se. Naše duše nachází v těle bezchybné útočiště, kde se může plně realizovat. Díky tělu a mysli může duše snadno zacházet s okolím, projednat se.

Vše nám bylo dáno, aniž bychom se za tyto dary komukoli jakkoli odvděčili. A jak na ně reagujeme my? Většinou dost neadekvátně. Místo toho, abychom své tělo opěvovali, milovali jej a byli za něj vděční, se na něj nezřídka hněváme, nestaráme se o něj s potřebnou pečlivostí a bereme ho jako samozřejmost. Nezřídka jej nepřilíš pečlivě chráníme, s lehkovážností jej vystavujeme nebezpečí a neděláme si velké starosti, jak to s ním dopadne. Bereme jako samozřejmost dokonce i fakt, že se za každých okolností zvládne zregenerovat a pokud se mu to nepovede dostatečně rychle nebo dobře, jak bychom si představovali, jsme naštvaní a stěžujeme si. Jen hrstka z nás se pak po velké tragédii konečně probere a uvědomí si, jak obrovskou chybu dělala, když žila bezhlavě a bez vděčnosti za všechny „samozřejmosti“, které bez jakýchkoli zásluh využívala. Z těchto situací pak vznikají srdcervoucí příběhy a filozofické knihy začínající slovy: „Můj život se změnil 5. dubna roku 1994, kdy jsem jen o chlup unikl/a smrti.“ Opravdu potřebujeme jen o chlup uniknout smrti, abychom si uvědomili, že to nejcennější, co máme, nestálo, nestojí a nikdy nebude stát ani korunu?

Nejvzácnější samozřejmosti

Když se nad tím v klidu pozastavíme, uvědomíme si, jak velká, ale zároveň jasná — a ne příliš náročná na pochopení — pravda to je. Vždyť co bychom dělali s naším autem, ať už je jakkoli velké, rychlé či drahé, kdybychom neměli ruce a nohy? Jak bychom ocenili nejvybranější jídla nebo i ta zcela obyčejná, kdybychom neměli ústa a trávicí trakt? K čemu by nám byla na světě

láska, kdybychom ji nedokázali cítit nebo ji neuměli rozlišit od nenávisť? K čemu by byla krása celé planety, kdybychom ji neviděli vlastníma očima? Vnímáte nyní, jak silné, mocné a nesamozřejmé jsou všechny dary, které nám byly dány shůry od pradávna a zcela zdarma?

Věřím, že na tom není nic k popření. Toto je ve skutečnosti ta nejdůležitější věc na světě, kterou je třeba si zvědomit. Měli bychom ji znát, uvědomovat si ji a každý den si ji připomenout. Když ji přijmeme za vlastní, budeme následně schopni jednat v souladu s její důležitostí. Nebudeme upřednostňovat drahé, hezké nebo nóbl oblečení před krásou vlastního těla. Nebudeme ignorovat odpadky v lese, nepořádek před vlastním domem nebo ptactvo, které v zimě nemá co jíst, protože budeme chtít planetě Zemi a jejím dokonalým výtvarům podat pomocnou ruku. Nebudeme proklínat počasí, přestože nám zkazilo plány, protože si uvědomíme, že by nás ze dne na den mohlo sprovodit ze světa. Co znamená bouřka, déšť nebo trocha krup v porovnání s tornádem, silným a ještě silnějším mrazem nebo horkem, které bychom jako lidstvo nepřežili?

Všechno, co máme, čeho se nám dostalo a co využíváme zadarmo, je nejdokonalejší, jak jen může být. Pokud to tak nedokážeme vidět, je před námi ještě kus cesty, kterou musíme ujít. Vždyť na co by nám byl druhý člověk, kdybychom s ním neuměli — jakkoli, klidně beze slov — komunikovat? Na co by nám byla naše schopnost tvořit, kdybychom neuměli vytvořit myšlenku? Na co by nám byla možnost vymyslet naprosto cokoli, na co si vzpomeneme, kdybychom neměli představivost? Na co by nám byl záměr a tah na branku, kdyby nám chyběla schopnost se rozhodovat? A jak by se nám žilo bez paměti? Bez možnosti rozpoznat, co je v souladu s naším svědomím? Co kdybychom neuměli vymýšlet nic nového? Mohli bychom pokračovat dál. Pravděpodobně o tom s vámi nikdo ještě nemluvil a v minulosti jste se nad tím ani vy sami příliš nezamýšleli. Nevadí. Uděláme